

పందెం

‘రాత్రిపూట ఒంటరిగా స్వశానానికి పోవాలి. అక్కడున్న ఓ చెట్టుమీది పువ్వును తెంపుకొని రావాలి. ఈ పని చేస్తే నువ్వు అందరికన్నా దైర్యవంతుడివని ఒప్పుకుంటాం’ అన్నారు జతగాళ్లు. ముందూ వెనుకా ఆలోచించకుండా ఆ కుర్రాడు సై అన్నాడు. చీకట్లో ఒక్కడే బయల్దేరాడు. చీకట్లో కొద్ది దూరం పోయే సరికి భయమేసింది. గుండెలు దడదడా కొట్టుకున్నాయి. ఇంతలో పొదల్లో అలికిడయింది. అతడి నేస్తం ‘అరుణ’ బయటికొచ్చింది. అతడి జతగాళ్లు ఓ కుట్ర పన్నారని చెప్పింది. నేను సాయంగా వస్తాను పదమంది. ఎలాగైతేనేం పువ్వుని తెంపుకొచ్చాడు. జతగాళ్లు నమ్మలేదు. ఇందులో ఏదో మోసముందన్నారు. నీకెవరో సాయం వచ్చారన్నారు. దమ్ముంటే మాతో పందెం కాయమన్నారు. బాగా రెచ్చగొట్టారు. దాంతో ఆ రెండో వందానికి అతను ఒప్పుకున్నాడు. ఇంతకూ ఆ పందెం ఏమిటి? అందులో అతను గెలిచాడా లేదా? దాని వల్ల అతనికి నంతోషం కలిగిందా? బాధ కలిగిందా? అదనలు న్యాయమైనదేనా? నిజాయితీపరులెవరైనా అలా చేయవచ్చా?...

ఈ ప్రశ్నలకు జవాబు తెలుసుకోవాలంటే ఈ పుస్తకం చదవాల్సిందే!

రాక్షసుడి తాట

రచన: ఆస్కార్ వైల్డ్

అనుసృజన: కె. ఆదర్శ సామ్రాట్

జన విజ్ఞాన వేదిక ప్రచురణ

ఇందులో...

రాక్షసుడి తోట

పందెం

రచన : ఆస్కార్ వైల్డ్
చిత్రాలు : పంకజ్ రూఢా,
యన్.రజనీకాంత్

రచన : ల్యూశావోథాడ్
చిత్రాలు : యన్.రజనీకాంత్
(ఫోన్ : 98492-13725)

అనుసృజన : కె.ఆదర్శ సామ్రాట్

ప్రచురణ : జన విజ్ఞాన వేదిక

కంప్యూటర్ లే అవుట్ : రత్నశ్రీ టెక్నో ప్రింట్స్, హైదరాబాద్.

సహకారం : బి.భాగ్య, ఎన్.కె.అమీన్

తొలి ముద్రణ : మే, 2004

కాపీలు : 2000

వెల : రూ. 10.00

For Copies

G. MALYADRI

Convenor, Publications

Jana Vignana Vedika

162, Vijayalaxmi Nagar,

Nellore - 524 004.

Phone: (0861) 2305303

ప్రతులకు

జి. మాల్యాద్రి

కన్వీనర్, ప్రచురణల విభాగం

‘జన విజ్ఞాన వేదిక’

162, విజయలక్ష్మి నగర్,

నెల్లూరు - 524 004.

ఫోన్: 94402 79604

ముద్రణ : చరిత గ్రాఫిక్స్, అల్వాల్, సికింద్రాబాద్ - 500 015. ఫోన్ : 55295078

రాక్షసుడి తోట

బిడిగంట కొడతారు. బయటకు రాగానే పిల్లలు రాక్షసుడి తోటలోకి దూరుతారు. చీకటి వడేదాకా అక్కడే ఉంటారు. రకరకాల ఆటలాడతారు. గుంపులు గుంపులుగా చేరి పాటలు పాడతారు. తోటలో హాయిగా పరిగెత్తుతారు. ఎగురుతారు. దూకుతారు. చెట్లెక్కుతారు. కేరింతలు కొడతారు. తోటంతా నందడి చేస్తారు.

ఆ తోట ఒక రాక్షసుడిది. అందుకే అందరూ దానిని రాక్షసుడి

తోట అంటారు. రాక్షసుడంటే నిజంగా రాక్షసుడని కాదు. రెండు కొమ్ములు, పెద్ద పెద్ద కోరలు ఏమీ ఉండవు. అతను కూడా మనలాగే ఉంటాడు. కాకపోతే మహా కఠినమైన మనిషి. చాలా కోపిష్టి. ఎవరికీ వీసమెత్తు సాయం చేయడు. తన తోటలోకి ఎవరూ రాకూడదని అంటాడు.

ఇప్పుడు రాక్షసుడు ఊళ్లో లేడు. ఎక్కడో దూరంగా ఉన్న బంధువుల ఇంటికి పోయాడు. పోయి ఆరేడేళ్లయింది. అందుకే పిల్లలు హాయిగా ఆడుకుంటున్నారు.

రాక్షసుడి తోటంటే పిల్లలకు చాలా ఇష్టం. అందులో ఆడుకోవడమంటే ఇంకా ఇష్టం.

ఆ తోట చాలా అందంగా ఉంటుంది. కిందనంతా పచ్చని మెత్తని గడ్డి. చుట్టూతా ఎన్నో చెట్లు. పూలవి, పళ్ళవి, చిన్నవి, పెద్దవి రకరకాల చెట్లు. చూస్తే చాలు కడుపు నిండిపోతుంది. ఇక అందులో తిరుగుతుంటే ఎంత ఆనందంగా ఉంటుందో. మాటల్లో చెప్పలేము. తిరిగి చూడాల్సిందే. అడి చూడాల్సిందే.

ఆ తోటలో ఒంటినిండా పూలు పూయించుకొనే గుల్మమొహర్ చెట్లున్నాయి. సొంపుగా, నిటారుగా పెరిగే అశోక చెట్లున్నాయి. వేప, రావి, కానుగ వంటి చెట్లూ ఎన్నో ఉన్నాయి. అక్కడక్కడా కొన్ని మామిడి చెట్లు, నేరేడు చెట్లు ఉన్నాయి. ఓ ఐదారు జామచెట్లు

కూడా ఉన్నాయి. ఇక చామంతులు, గులాబీలు వంటి పూల మొక్కలకైతే లెక్కే లేదు.

అక్కడికి రకరకాల పిట్టలొస్తాయి. పూలతో ఆడుకుంటాయి. పళ్ళను, కాయలను తింటాయి. కొమ్మల్లో కూచుని తియతియ్యగా పాటలు పాడతాయి. అబ్బ! వాటి పాటలు ఎంత బాగుంటాయో! పిల్లలు తమ ఆటలను కూడా ఆపి ఆ పాటలు వింటారు. అంత కమ్మగా ఉంటాయవి.

“అబ్బ! ఇక్కడ మనకు ఎంత బాగుందో!” అంటారు పిల్లలు. అంత చక్కని తోటలో ఆడుకోవడం ఎవరికి మాత్రం బాగుండదు.

ఊరికెళ్ళిన రాక్షసుడు ఒకనాడు తిరిగిచ్చాడు. వాడి ఇల్లు కూడా ఆ తోటలోనే ఉంది. ఆడుకుంటున్న పిల్లలు వాడి కంటపడ్డారు. ఇంకేం. మండిపడ్డాడు.

“ఎవడ్రా అది. ఇక్కడ మీకేం పనిరా?” రాక్షసుడు కోపంగా అరిచాడు.

పిల్లలు అదిరిపడ్డారు. పొలోమంటూ బయటకు పరిగెత్తారు.

“ఇది నా తోట. నా ఒక్కడిదే. ఇందులోకి ఇంకెవడూ రాకూడదు. ఇంకోసారి ఇక్కడికి వచ్చారంటే మక్కలిరగదంతాను” అన్నాడు రాక్షసుడు. దాంతో పిల్లలు బాగా బెదిరిపోయారు.

రాక్షసుడు తోట చుట్టూ పెద్ద గోడ కట్టాడు. దాని బయట ఒక నోటీసు బోర్డు పెట్టాడు. అందులో పెద్ద పెద్ద అక్షరాలలో ఇలా రాయించాడు -

హెచ్చరిక

లోనికి వచ్చేవారు

కఠినంగా శిక్షింపబడెదరు

రాక్షసుడు ఎంత స్వార్థపరుడో కదా!

ఇప్పుడు పేద పిల్లలకు పెద్ద కష్టమొచ్చింది. ఆడుకుందామంటే

ఎక్కడా ఇంత జాగా లేదు. రోడ్డు మీదే ఆడుకుందామని చూసారు. పెద్దగా దుమ్ము రేగింది. కొనదేరిన రాళ్లు బలంగా గుచ్చుకున్నాయి. ఎంతో మంది దెబ్బలు తగిలించుకున్నారు. కొన్ని రోజులకే అందరికీ విసుగుపుట్టింది. దాంతో అడటమే మానుకున్నారు.

బడి వదులుతారు. పిల్లలందరూ రాక్షసుడి తోట దగ్గరకు వస్తారు. దాని ఎత్తైన గోడలను చూస్తారు. చాలాసేపు అక్కడే నిలబడతారు. తోట గురించే మాట్లాడుకుంటారు. అందులో ఎన్నెన్ని ఆటలు ఆడుకున్నారో! అవన్నీ గుర్తు చేసుకుంటారు.

“అప్పుడు మనం ఎంత చక్కగా ఆడుకునేవాళ్లం. అక్కడ ఎంత బాగుండేది” ఒకరితో ఒకరు చెప్పుకుంటారు. ఆ తరువాత ఉసూరుమంటూ ఇళ్లకు వెళ్లిపోతారు.

వసంత రుతువు వచ్చింది. అంటే చెట్లు చిగుర్లేసి పూలు పూసే

కాలం. అన్ని తోటల్లో చిన్ని చిన్న మొగ్గలోస్తున్నాయి. బుజ్జి బుజ్జి పక్షికూనలు కూస్తున్నాయి. అయితే రాక్షసుడి తోటలో మాత్రం ఒక్క పూపూ పూయలేదు. అసలక్కడ చెట్లకు చిగుర్లే రాలేదు.

ఆ తోటలోకి ఇప్పుడు పిల్లలెవరూ రావడం లేదు. అందుకేనేమో - మొగ్గలు విచ్చుకోవడం మానేసాయి. పిట్టలు పాటలు పాడడం మానుకున్నాయి.

ఒక అందమైన మొగ్గ ఎలాగైనా విచ్చుకుందామనుకుంది. తల పైకెత్తి చూసింది. చూడగానే నోటిను బోర్లు కనిపించింది. పిల్లల మీద ఆ పువ్వుకు బాగా జాలి కలిగింది. అంతే. వెంటనే ముడుచుకుంది. మళ్ళీ నిద్రలోకి జారుకుంది.

ఆ తోటలో ఇప్పుడు రెండే రెండు సంతోషంగా ఉన్నాయి - మంచు, చలిగాలి!

“భలేభలే. పూలకాలం ఈ తోటలోకి రావడం మర్చిపోయింది. ఇక మనిద్దరం ఎంచక్కా ఎప్పటికీ ఇక్కడే ఉండిపోదాం” మంచు, చలిగాలి కేరింతలు కొట్టాయి.

ఎడతెరిపి లేకుండా తెల్లని మంచు కురిసింది. గడ్డి మొత్తం అందులో కప్పబడిపోయింది. రివ్వరివ్వన బలంగా చలిగాలి వీచింది. చెట్లు గజగజా వణికాయి.

“అబ్బ! ఇక్కడ మనకు ఎంత బాగుంది!” అంది చలిగాలి.

“మనం వడగళ్ళను కూడా పిలుచుకొద్దాం. ఇంకా బాగుంటుంది” అంది మంచు.

ఇంకేం. మంచు, చలిగాలితో పాటు ఇప్పుడు రోజూ రెండు మూడు గంటలు వడగళ్ళ వాన పడుతోంది. ఇటుక రాళ్లంత పెద్ద పెద్ద వడగళ్ళు పడుతున్నాయి. వాటి దెబ్బకు చెట్ల కొమ్మలు విరిగిపోయాయి. రాక్షసుడి ఇంటి పైకప్పు పెంకులతో వేసినది. ఆ పెంకులన్నీ వడగళ్ళ దెబ్బకు ముక్కలు ముక్కలయ్యాయి.

“ఈ పూలు పూసే కాలం ఇంకా ఎందుకు రాలేదో? నాకేమీ అర్థం కావటం లేదు” అనుకున్నాడు రాక్షసుడు. అర్థం కాక తలకొట్టుకున్నాడు. కిటికీ లోంచి చూస్తాడు. తోట తోటంతా తెల్లగా

కనిపిస్తుంది. ఎక్కడ చూసినా మంచే. నేల మీద, చెట్ల మీద, ఇంటి మీద గడ్డ పెరుగులా మంచు పేరుకుంది. “పూలకాలం ఈ రోజు కాకపోతే రేపు వస్తుందిలే” అనుకున్నాడు రాక్షసుడు.

రాక్షసుడు ఎదురుచూసిన ‘రేపు’ వచ్చింది. ‘ఎల్లుండి’ కూడా వచ్చింది. ఒక్కో రోజు వచ్చి పోతున్నాయి. వారాలు, నెలలు గడుస్తున్నాయి. అయినా ఆ తోటకి పూలకాలం రాలేదు. “ఈ రాక్షసుడు మహా స్వార్థపరుడు. ఇక్కడికి చచ్చినా రాకూడదు” అనుకొంది వసంతం.

అన్ని తోటల్లో పూలు కాయలయ్యాయి. కాయలు పళ్ళవుతున్నాయి. అయినా రాక్షసుడి తోటలో మాత్రం ఎలాంటి మార్పు రాలేదు. అక్కడ మంచు, వడగళ్లు కురుస్తూనే ఉన్నాయి. రోజురోజుండా చలిగాలి చిందులు తొక్కుతూనే ఉంది. రాక్షసుడికి

అంతా అయోమయంగా ఉంది.

ఒకనాడు -

అతను మంచం మీద వడుకొని ఉన్నాడు. ఏమయింది? ఎందుకిలా జరిగింది? బుర్ర బద్దలు కొట్టుకుంటున్నాడు.

ఇంతలో ఉన్నట్టుండి కమ్మని సంగీతం వినిపించింది. అది ఎంతో తియ్యగా ఉంది. ఏ రాజుగారి సంగీతం మనుషులో ఇటుగా పోతున్నారేమో! ఈ సంగీతాన్ని వారే వాయిస్తూన్నారేమో! అనుకున్నాడు రాక్షసుడు. అయితే అసలు సంగతి అది కాదు.

కిటికీ బయట తోటలో ఓ చిన్న పిట్టపిల్ల కూచోని ఉంది. ఆ బుజ్జిపిట్టే కమ్మగా పాట పాడుతోంది!

రాక్షసుడికి ప్రాణం లేచి వచ్చింది. పక్షుల పాటలు, కిలకిలలు విని ఎన్నో ఏళ్లు గడిచాయి. దాంతో ఆ బుజ్జిపిట్ట పాటలు అన్నిటికన్నా కమ్మగా అనిపించాయి.

అంతలోనే, దబదబా ఇంటిపైన పడుతున్న వడగళ్లు ఆగిపోయాయి. చల్లగాలి కూడా చిందులేయడం మాని పక్కకు తప్పుకుంది. అంతే కాదు. కమ్మటి పూలవాసన కిటికీలోంచి దూసుకొచ్చింది. “హమ్మయ్య, ఇక పూల కాలం వచ్చేసినట్లే” రాక్షసుడు సంబరపడ్డాడు. మంచం మీది నుంచి లేచాడు. బయటకు తొంగి చూసాడు.

అక్కడ ఎంత అద్భుతంగా ఉందో! ఎన్నడూ చూడనంత అందంగా ఉంది.

ఎప్పుడొచ్చారో ఏమో. తోట గోడకు పడిన ఓ చిన్న కన్నంలోంచి దూరి ఎందరో పిల్లలు లోనికొచ్చారు. వారంతా చెట్ల కొమ్మల మీద కూచుని ఊగుతున్నారు. కబుర్లు చెప్పుకుంటున్నారు. కేరింతలు

కొడుతున్నారు. ఏ చెట్టు మీద చూసినా పిల్లలే. చిన్న చిన్న పిల్లలు! ఆడుకుంటూ, పాడుకుంటూ, హాయిగా, తియ్యగా....

పిల్లలు మళ్ళీ రావడంతో చెట్లు పులకించిపోయాయి. మొగ్గలు నిండుగా విచ్చుకున్నాయి. కమ్మని చిరునవ్వులు రువ్వుతున్నాయి. ఆకులు అదే పనిగా తలలూపుతున్నాయి. పిల్లలకు తమ సంతోషం తెలుపు తున్నాయి. ఎన్నో రకాల వక్షులు ఆనందంగా ఎగురుతున్నాయి. తీయని పాటలు పాడుతున్నాయి. కిందన ఉన్న గడ్డిలోంచి రంగు రంగుల పూలు పైకి లేచాయి. అవన్నీ చిరునవ్వులు

చిందిస్తున్నాయి. అదంతా ఎంతో మనోహరంగా ఉంది. ఎంత చూసినా ఇంకా చూడాలనిపిస్తోంది. కన్నుల పండువగా ఉంది.

అంతా మారిపోయింది. అయినా తోటలో దూరంగా ఓ మూల మాత్రం ఇంకా అప్పటిలానే ఉంది. అక్కడ ఏ పిట్టలూ లేవు. ఎలాంటి పూలు లేవు. అక్కడోక చిన్న పిల్లాడు నిలబడి ఉన్నాడు. చాలా చిన్న పిల్లాడు. చిన్న చిన్న మొక్కల కొమ్మలు కూడా వాడికి అందడం లేదు.

కొమ్మలను అందుకోవాలి. అందుకోసం వాడు మాటిమాటికీ ఎగురుతున్నాడు. ఎంత ఎగిరినా ఒక్క కొమ్మా అందలేదు. దాంతో ఆ పిల్లాడు ఏడుపు లంకించుకున్నాడు. బిగ్గరగా ఏడుస్తున్నాడు.

ఆ చెట్టు దగ్గర ఇప్పటికీ మంచు పేరుకొని ఉంది. చలిగాలి శివతాండవం చేస్తున్నది.

“ఎక్కు నాయనా” అంది చెట్టు పిల్లాడితో. తన రెమ్మలను మరింత కిందకు వంచింది. అయినా లాభం లేకపోయింది. పిల్లాడు వాటిని అందుకోలేకపోయాడు.

రాక్షసుడు ఇదంతా చూసాడు. చెట్లకు పూలు రావడం చూసాడు. పిట్టలు పాటలు పాడటం చూసాడు. తోటలో ఆనందంగా కబుర్లు చెప్పుకుంటున్న పిల్లలను చూసాడు. దూరంగా ఒక చెట్టు కింద ఏడుస్తూ ఉన్న పిల్లాడిని చూసాడు. ఇదంతా చూసిన రాక్షసుడి మనసు కరిగిపోయింది.

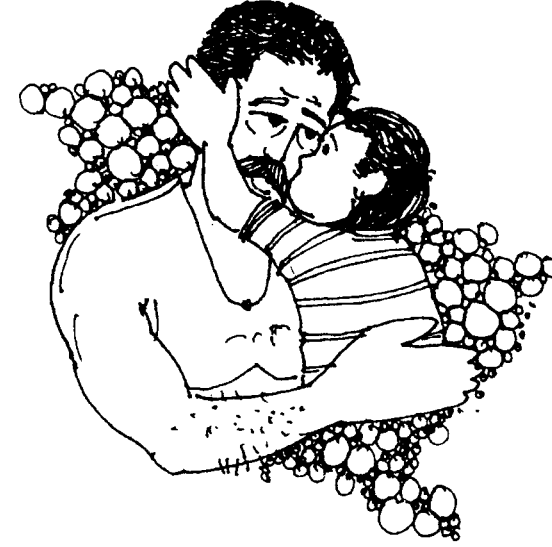
“భీభీ. నేను ఎంత స్వార్థపరుణ్ణి. ఇవన్నీ నా కోసమే ఉండాలని ఎంత నీచంగా అనుకున్నాను. చాలా పాపం చేసాను. నా తోటలోకి వసంతం ఎందుకు రాలేదో ఇప్పుడు అర్థమవుతోంది” అనుకున్నాడు. ఇంతకాలం తను చేసిందానికి చాలా బాధపడ్డాడు.

“ముందుగా ఆ చిన్నపిల్లాణ్ణి చెట్టు ఎక్కిస్తాను. తర్వాత ఈ తోట గోడను కూలగొట్టేస్తాను. ఇక నుంచి పిల్లలందరినీ ఈ తోటలోకి రానిస్తాను. అందరినీ ఆడుకోనిస్తాను” అనుకున్నాడు.

రాక్షసుడు మెట్లు దిగి, మెల్లగా ఇంటి తలుపులు తెరిచాడు. ఆనందంగా తోటవేపు నడిచాడు. అయితే.... అతడు ఇలా

కనిపించాడో లేదో, పిల్లలు భయంతో వణికిపోయారు. వెంటనే అందరూ పారిపోయారు. తోటనిండా మళ్ళీ చలి, మంచు నిండిపోయాయి.

పిల్లలంతా పారిపోయారు. అయినా ఆ చిన్నపిల్లాడు మాత్రం ఇంకా అక్కడే ఉన్నాడు. ఇప్పటికీ వాడు ఏడుస్తున్నాడు. వాడి కంటి నిండా కన్నీరే. అందుకే రాక్షసుడు వాడికి కన్పించలేదు.

రాక్షసుడు మెల్లగా నడిచాడు. ఆ పిల్లాడి దగ్గరకు చేరుకున్నాడు. వాణ్ణి ఎత్తుకొన్నాడు. ఓ కొమ్మ మీద కూర్చోబెట్టాడు. అంతే. చిత్రంగా ఆ చెట్టుకి ఒంటినిండా పూలొచ్చాయి. ఎక్కడినుంచో గుంపులు గుంపులుగా పిట్టలొచ్చి ఆ చెట్టు మీద కూర్చున్నాయి. కమ్మగా పాటలు పాడటం మొదలెట్టాయి.

ఆ పిల్లాడికి ఎంతో సంతోషం కలిగింది. ఏడుపు ఆపేసాడు. ఆనందంతో కేరింతలు కొట్టాడు. రాక్షసుడి మెడ చుట్టూ తన రెండు చేతులనూ వేసాడు. అతడి బుగ్గ మీద ముద్దుపెట్టుకున్నాడు.

దూరంగా నిలబడిన పిల్లలు ఇదంతా చూసారు. రాక్షసుడు మారిపోయాడు! నిజమే? ముందు నమ్మలేకపోయారు. తర్వాత మెల్లమెల్లగా నమ్మకం కలిగింది. దాంతో పిల్లలకు చెప్పలేనంత సంతోషం కలిగింది. బిలబిలమంటూ అందరూ తోటలోకి తిరిగొచ్చారు. వారు రాగానే మళ్ళీ మంచు కరిగిపోయింది. చలిగాలి పారిపోయింది. చెట్లన్నీ పూలతో నిండిపోయాయి.

“పిల్లలూ! ఇక నుంచి ఈ తోట మీది. మీ అందరిదీ” అన్నాడు రాక్షసుడు. పిల్లలు ఆనందంతో గెంతులేసారు.

రాక్షసుడు ఓ పెద్ద గునపం తీసుకున్నాడు. తోట గోడను కూలగొట్టాడు.

ఇప్పుడు ఆ తోట ఎంతో అందంగా ఉంది. పిల్లలతో రాక్షసుడు ఆడుకుంటున్నాడు. సాయంత్రం బజారుకు పోయే జనం ఇది చూసారు. నిండుగా పూసిన తోట. కేరింతలు కొడుతున్న పిల్లలు. వారితో కలిసి పిల్లల్లాగే ఆడుకుంటున్న రాక్షసుడు. ఎంత బాగుంది ఇదంతా! ఇంత చక్కటిది ఇదివరకెన్నడూ చూడలేదు.

పిల్లలు రోజు రోజంతా తోటలో ఆడుకున్నారు. ఇంటికి

పోయే ముందు రాక్షసుడ్ని కలిసారు.

“మీ చిన్న నేనైతే ఎక్కడున్నాడు? నేను ఎత్తుకొని చెట్టు మీద కూచోబెట్టాను చూడండి. ఆ బుజ్జిగాడు?” అడిగాడు రాక్షసుడు.

“మాకు తెలీదు మామయ్యా” అన్నారు పిల్లలు. ఆ బుజ్జిగాడు అప్పుడే వెళ్ళిపోయాడని చెప్పారు.

“అరేరే. సరేలండి. రేపు ఇక్కడికి తప్పకుండా రమ్మని చెప్పండి” అన్నాడు రాక్షసుడు.

అయితే....

ఆ చిన్న పిల్లాడు ఎక్కడుంటాడో ఎవరికీ తెలీదు. ఇదివరకెన్నడూ పిల్లలు ఆ బుజ్జిగాడిని చూడలేదు. అది విని రాక్షసుడు నిరాశపడ్డాడు. ఆ పిల్లాడు ఎక్కడుంటాడో! మళ్ళీ వస్తాడో రాడో! రాకపోతే ఎలా! ఏం చేయాలి? అనుకున్నాడు. వాడంటే రాక్షసుడికి ఎంతో ప్రేమ కలిగింది.

ఇప్పుడు పిల్లలకు చాలా ఆనందంగా ఉంది. బడి

వదులుతారు. బిలబిలమంటూ పిల్లలు తోటలోకి పోతారు. పొద్దుగూకే దాకా అక్కడే ఉంటారు. రాక్షసుడితో కలిసి ఆడుకుంటారు. ఇప్పుడు రాక్షసుడు పిల్లలందరితో మంచిగా ఉంటున్నాడు. వారి మీద చెప్పలేనంత దయని, ప్రేమని చూపిస్తున్నాడు. అయితే.... అతనికి ఎంతో ఇష్టమైన ఆ చిన్నపిల్లాడు మాత్రం మళ్ళీ కన్పించలేదు. ఆ రోజు కనిపించడమే. ఆ తర్వాత ఇంకెవరికీ ఆ పిల్లాడు కన్పించలేదు.

రాక్షసుడు ప్రతిరోజూ ఎదురు చూస్తున్నాడు. ఆ బుజ్జిగాడిని చూడాలని అతని మనసు కొట్టుకుంటోంది. ఎంతో ఆరాటపడుతున్నాడు. అయినా ఆ పిల్లాడు కన్పించడం లేదు.

కొన్ని నెలలు గడిచాయి. ఏళ్ళు గడిచాయి. రాక్షసుడు ఇప్పుడు చాలా ముసలి వాడయ్యాడు. ఒంట్లో కొంచెమైనా బలం లేదు. పిల్లలతో ఆడలేకపోతున్నాడు. రోజంతా ఓ మడత కుర్చీలో కూచుంటాడు. అలా పడుకొనే తోట వంక చూస్తాడు. పచ్చని ఆకులు, రంగురంగుల పూలు, రకరకాల పళ్ళు, కిలకిలమంటూ తిరిగే పిట్టలు... అన్నిటినీ మించి చెంగుచెంగున దూకుతూ ఆడుకొనే పిల్లలు!... రాక్షసుడికి కడుపు నిండిపోతుంది.

“నా తోటలో అన్నిటికన్నా పూలు అందంగా ఉంటాయి. అయితే ఆ పూలకన్నా కూడా ఈ పిల్లలు అందంగా ఉంటారు. ఈ పిల్లలే లోకంలో అసలైన పూలు” అనుకుంటాడు.

చలికాలం వచ్చింది. ఇప్పుడు చలికి, మంచుకి రాక్షసుడు భయపడడం లేదు. పిల్లలొస్తే చాలు. అదే ఓ పెద్ద పండుగ.

ఒకనాడు.....

ఎప్పటిలాగే రాక్షసుడు మడతకుర్చీలో పడుకున్నాడు. ఎన్నో ఏళ్ళ కిందట ఆ చిన్న పిల్లాడు ఆడుకున్న చెట్టుకిందే కుర్చీ వేసుకున్నాడు. అలా తోటవంక చూస్తూ కూర్చున్నాడు. పిల్లలందరినీ గుర్తు చేసుకున్నాడు. హాయిగా అన్పించింది. అంతలోనే నిద్ర పట్టింది. గాఢమైన నిద్ర. నిద్రలో ఒక కల వచ్చింది.

అదే అందమైన తోట. ఆ తోటలో ఓ వారగా ఒక పెద్ద చెట్టు. ఆ చెట్టు నిండా పూలే. తెల్లని పూలు. పెద్ద పెద్ద పూలు. గాలికి అవి అటూ ఇటూ ఊగుతున్నాయి. కమ్మని సువాసనలు వెదజల్లుతున్నాయి. ఆ చెట్టు, ఆ పూలు అద్భుతంగా ఉన్నాయి.

సరిగ్గా ఆ చెట్టుకిందే... ఒక చిన్నపిల్లాడు నవ్వుతూ నిలబడ్డాడు. అరే! ఆశ్చర్యం! ఆ పిల్లవాడే. ఒకప్పుడు ఏడుస్తూ నిలబడ్డ పిల్లవాడే! అబ్బ! ఎన్నాళ్లకు మళ్ళీ కన్పించాడు.

రాక్షసుడికి పట్టలేనంత సంతోషం కలిగింది.

“ఒరే నా చిట్టితండ్రీ. నా బంగారు తండ్రీ. ఎన్నాళ్లకు కన్పించావురా” అంటూ రాక్షసుడు పరిగెత్తాడు. కిందపడ్డాడు. లేచాడు. పరిగెత్తి పరిగెత్తి పిల్లాడ్ని చేరుకున్నాడు.

“ఎక్కడికి పోయావు చిట్టి తండ్రీ. ఇన్నాళ్లు ఏమైపోయావురా”
అన్నాడు బాధగా.

“నేనెక్కడికీ పోలేదు తాతా. ఇక్కడే ఉన్నాను. ఈ పూలచెట్టుని
నేనే. ఈ చెట్టుకు పూసే పూలన్నీ నేనే. ఈ చెట్లన్నీ నేనే. ఇక్కడ
ఆడుకునే పిల్లలందరూ నేనే” అన్నాడు పిల్లవాడు.

పిల్లాడి ఒంటి నిండా దెబ్బలున్నాయి. చేతుల మీద, తల
మీద, కాళ్ల మీద... ఒంటినిండా దెబ్బల గాట్లు. అది చూడగానే
రాక్షసుడికి ఏడుపొచ్చింది.

“నీ వంటి మీద ఈ దెబ్బలేంటి?” అడిగాడు. “నిన్ను కొట్టిన
వాడెవడో చెప్పు. వాడి తల నరికి పడేస్తాను” అన్నాడు కోపంగా.

“ఈ దెబ్బలు నువ్వు కొట్టినవే” అన్నాడు పిల్లాడు.

“నేనా?”

“అవును నువ్వే. ఒకప్పుడు నువ్వు పిల్లలెవరినీ ఈ తోటలోకి
రానివ్వలేదు. అప్పుడు వాళ్ళు రాళ్ళలోను, ముళ్ళతుప్పల్లోనూ
ఆడుకున్నారు. గుర్తుందా? అప్పుడు వారికి ఎన్నో దెబ్బలు తగిలాయి.
ఆ దెబ్బలే ఇవి” అన్నాడు పిల్లాడు.

“అయ్యో! ఎంత పని చేసాను” అన్నాడు రాక్షసుడు బాధగా.

“పోనీలే. ఆ తర్వాత నువ్వు మారిపోయావుగా. అదే చాలు.
ఇప్పుడు నాకు చాలా సంతోషంగా ఉంది.” అన్నాడు పిల్లవాడు.

“నిజంగానా?”

“నీ మీద ఒట్టు”

“అయితే ఇక నుంచీ రోజూ ఈ తోట కొస్తావా?”

“తప్పకుండా. ఎక్కడినుంచో రావడం దేనికి? ఇక్కడే
ఉండిపోతాను”

పిల్లాడి మాటలకు రాక్షసుడు భోరున ఏడ్చేసాడు. సంతోషం
మరీ ఎక్కువైతే అలాగే ఏడుస్తారు. “మరి నాతో ఆడుకుంటావా?”
అని అడిగాడు.

“ఓ... రోజూ నీతోనే ఆడుకుంటాను”

రాక్షసుడికి ఇంకా సంతోషం కలిగింది.

ఇద్దరూ ఆడుకుంటున్నారు.

చెంగుచెంగున ఎగురుతున్నారు. తోటంతా పరిగెత్తుతున్నారు.
చెట్లై కుక్కుతున్నారు. కొమ్మలు వట్టకొని ఊగుతున్నారు.
గెంతులేస్తున్నారు. నవ్వుతున్నారు. కేరింతలు కొడుతున్నారు.

అదొక పండగలా ఉంది. చెప్పలేనంత సందడిగా ఉంది....

కలగంటూ కంటూ రాక్షసుడు (నిద్రలోనే) చనిపోయాడు.

బడి వదిలాక పిల్లలంతా తోటలోకి వచ్చారు.

చెట్టు కింద రాక్షసుడు పడుకొని ఉన్నాడు. అతని ఒంటి మీద
తెల్లని పెద్ద పెద్ద పూలు పడి ఉన్నాయి! రాక్షసుడి ముఖం ఎంతో
సంతోషంగా ఉంది!

పందెం

మా వూరంటే నాకెంతో ఇష్టం. మా వూరి పక్కనే ఓ నది
వుంది. వెన్నెట్లో అక్కడి ఇసకలో మేం చిన్నప్పుడు ఆడుకునే వాళ్ళం.
పగలంతా చిట్టదవిలో తిరిగేవాళ్ళం. వెతికి వెతికి నెమలి గుడ్లు
పట్టేవాళ్ళం. పక్షుల్లా అరిచేవాళ్ళం. జింకల్లా గెంతేవాళ్ళం.

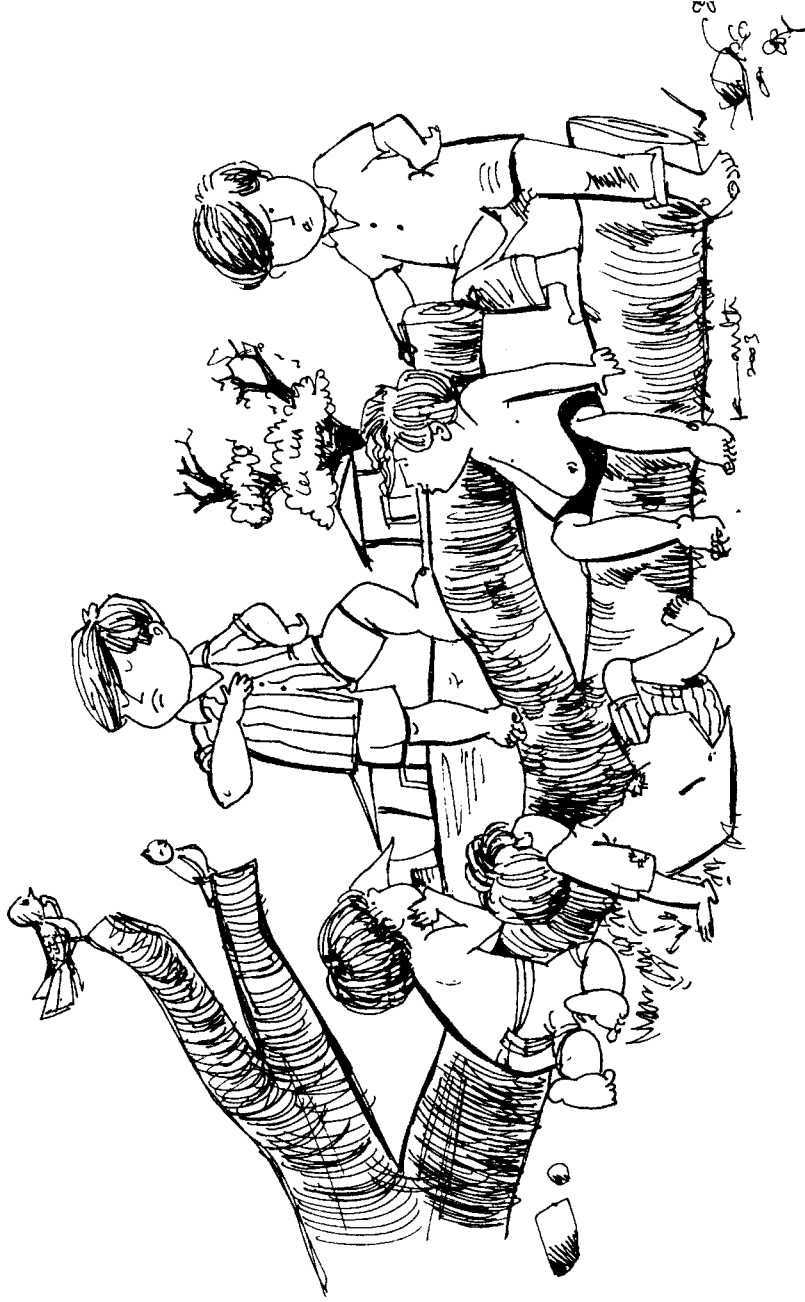
ఒకసారి నేనూ, నా జతగాళ్లు నది ఒడ్డుకు పోయాం.

పొద్దు గూకింది.

మేమంతా ఓ పడిపోయిన చెట్టు మీద కూచున్నాం. దెయ్యం
కథలు చెప్పుకోవడం మొదలెట్టాం.

నది వడ్డున మిణుగురులు ఎగురుతున్నాయి. ఒకసారి ఇక్కడ
మిణుక్కు మంటాయి. ఒకసారి అక్కడ మిణుక్కుమంటాయి. కప్పలు
ఒకటే బెకబెకలు. సొరకాయ బుర్రని వాయించినట్లు అరుస్తున్నాయి.
మరో వంక కీచురాళ్ళ అరుపులు. కప్పలు, కీచురాళ్ళ పోటీ
పెట్టుకున్నట్లు అరుస్తున్నాయి.

వెన్నెట్లో ఊరంతా అందంగా ఉంది. ఇళ్ళలో వంటలు చేసే

సమయం. ఇళ్ళ నుంచి వచ్చే పొగ ఊరి మీద మబ్బుల్లా పరుచుకొంది.

మేమంతా ఒకరిని అనుకుని ఒకరం కూచున్నాం. దయ్యాల కథలంటే మాటలా? ఎంత భయం. అయినా సరే వాటినే చెప్పుకుంటున్నాం. భయంతో ఒకరిని ఒకరం బిగ్గరగా కరచుకుంటున్నాం.

ఇంతలో మా అందరిలో ఎవరు మొనగాడు? దెయ్యాలంటే ఎవరికి భయం లేదు? అనే ప్రశ్న పుట్టింది.

“మన అందరిలోకి నాకే భయం లేదు” అన్నాడు నాగేష్.

“కాదు. నన్ను మించిన ధైర్యస్తుడు లేదు” అన్నాడు నాగరాజు.

మిగతా జతగాళ్లు కూడా అదే మాట అన్నారు. దాంతో పోట్లాట మొదలయ్యింది.

“అనవసరంగా ఎందుకు వాదించుకుంటారు. మనందరిలోనూ నాకున్నంత ధైర్యం ఎవరికీ లేదు. నాకన్నా ధైర్యం ఉన్నవాడు ఉంటే చెప్పుతో కొట్టించుకుంటా” అన్నాను గట్టిగా.

అందరూ నా వంక చూసారు.

“నువ్వా! సరేలే, కూర్చో” అన్నాడు గిరిబాబు ఎగతాళిగా.

“ఏం నమ్మకం లేదా? నువ్వొక్కడివే మొనగాడినని

అనుకుంటున్నావా? ఇదిగో గిరీ. ఇప్పుడే చెప్తున్నా. నేను మీ అందరికంటే ధైర్యస్తుడ్ని. నీ కంటే కూడా” అన్నాను పౌరుషంగా.

“ఉత్తుత్తి మాటలతో ఏం లాభమోయ్. దమ్ముంటే పందెం కావై” అన్నాడు గిరిబాబు.

“ఎందుకు కాయను. తప్పకుండా కాస్తాను. చెప్పు ఏమిటి నీ పందెం?” అడిగాడు.

“ఊరికి దూరంగా ఓ సృశానం ఉంది. బాగా చీకటి పడ్డాక అక్కడికి వెళ్ళాలి. అక్కడ ఓ మోదుగ చెట్టు ఉందిగా. దాని పువ్వుని తెంపుకుని తిరిగి ఊళ్లోకి రావాలి. అంతే, ఆ పని చేయగలిగితే గెలిచినట్లు. అప్పుడు నేను అయిదు నెమలి గుడ్లు ఇచ్చుకుంటాను. నీ చేతిలో రెండు చెంప దెబ్బలు తింటాను. నువ్వు ఓడిపోతే నాకు అయిదు గుడ్లు ఇచ్చుకోవాలి. రెండు చెంపదెబ్బలు తినాలి. ఇదీ పందెం.” గిరిబాబు నన్ను రెచ్చగొట్టాడు.

“అలాగే, నేను సిద్ధమే” ఉద్రేకపడుతూ అన్నాను.

కొంతసేపటికి చందమామ వెళ్ళిపోయాడు. అంతా చీకటిగా మారింది.

“ఇక బయల్దేరు” అన్నాడు గిరిబాబు.

నేను సృశానం వేపు బయలుదేరాను. అది ఊరికి ఉత్తరం

వేపున ఉంది. ఊరి నుంచి సృశానం వరకు సన్నని కాలిబాట ఉంది. దానికి రెండు వైపులా గుబురుగా పొదలు. మంచివీ, పిచ్చివీ లెక్కలేనన్ని చెట్లు. ఊరికి దూరమవుతున్న కొద్దీ అవి మరింత గుబురుగా ఉంటాయి.

మొదట్లో నాకు ఏమీ అనిపించలేదు. ధైర్యంగానే ఉన్నాను. కొంత దూరం పోగానే విపరీతమైన భయం పుట్టింది. కీచరాళ్లు ఒకటే రొద పెడుతున్నాయి. “రావొద్దు, రావొద్దు, దెయ్యాలు పట్టుకుంటాయ్” అని చెబుతున్నట్టుగా అనిపించింది.

ఉన్నట్టుండి ఆగిపోయాను. గాలి జోరుగా వీస్తోంది. ఆకాశంలో చుక్కలు మిణుకు మిణుకు మంటున్నాయి. చుక్కల వెలుతురు తప్ప అంతా చీకటి. అంత చీకటిలో నేను వంటరిగా ఎన్నడూ ఉండలేదు. గజగజా వణుకు పుట్టింది. ఇందాక చెప్పుకున్న దెయ్యాల కథలు గుర్తొచ్చాయి. దాంతో ఇంకా బేజారెత్తిపోయాను. ఈ చీకట్లోంచి ఏ దెయ్యమైనా వస్తుందేమో! నన్ను పట్టుకొని ఏమైనా చేస్తుందేమో! నా గుండె పగిలి చచ్చిపోతానేమో!.... ఇలాంటి ఆలోచనలతో వళ్ళంతా చెమటలు పట్టేసాయి. చెమటతో బట్టలన్నీ తడిసిపోయాయి.

ఎందుకొచ్చిన పందెం. వెనక్కి తిరిగి వెళ్ళిపోతే? ఓడిపోయానని చెప్పేస్తే? ఏం జరుగుతుంది? ఏమీ మునిగిపోదుగా. మహా అయితే రెండు చెంపదెబ్బలు తినాలి. వెతికి వెతికి సంపాదించి ఐదు నెమలి

గుడ్లు ఇవ్వాలి. అంతకు మించి ఇంకేం పోతుంది? ఆలోచిస్తూ నిలబడ్డాను. వెనక్కి పారిపోవడమే మంచిదని అనిపించింది.

ఇంతలో చెట్ల మధ్య అలికిడయింది. నా గుండె గుభేల్మంది. అయితే చెట్ల మధ్య నుంచి అరుణ వచ్చింది! అరుణ ఎవరో కాదు. గిరిబాబు చెల్లెలే. అరుణకు, నాకు మంచి స్నేహం. అయిదారేళ్ళ నుంచి ఆ స్నేహం ఉంది. ఇలాంటి సమయంలో అరుణ కన్పించగానే నాకు ప్రాణం లేచి వచ్చింది.

“హమ్మయ్య, కన్పించావు. నేను నీ కోసమే వెతుకుతున్నాను” అంది అరుణ.

“ఏమిటి సంగతి?” ఆతృతగా అడిగాను.

“మా అన్న, వాడి స్నేహితులు నిన్ను ఏడిపించాలను కుంటున్నారు. నీ కన్నా ముందే వాళ్లు స్మశానం చేరుకుంటారు. అక్కడ బాగా భయపెడతారు. నువ్వు జడుసుకుని లాగు తడుపుకుంటే చూడాలని వాళ్ళ కోరిక. అందుకే నా మాట విని వెనక్కి వెళ్ళిపో” అంది అరుణ.

“అలా చేస్తే ఇంకేమన్నా ఉందా. అందరూ నవ్వుతారు. అదీగాక మీ అన్నతో పందెం కూడా కట్టాను. రెండు చెంపదెబ్బలు, ఐదు నెమలి గుడ్లు” అన్నాను బింకంగా. మనసులో మాత్రం వెనక్కి వెళ్ళిపోవాలనే ఉంది.

“అయితే మా అన్న ముందు ఓడిపోవడం నీకు ఇష్టం లేదన్న మాట” అంది అరుణ. కొంచెంసేపు ఆలోచించింది. “సరే అలాగైతే నేను కూడా నీతో వస్తాను. నా దగ్గర టార్చిలైటు కూడా ఉంది” అంది.

నాకు మహా సంతోషం కలిగింది.

అరుణ కొన్ని మిణుగుర్లు పట్టి సీసాలో వేసింది. అదే తన దగ్గర ఉన్న టార్చిలైటు. సీసాలోని మిణుగుర్ల వల్ల కొద్ది పాటి వెలుతురు వస్తోంది. ఆ వెలుతురులో రెండడుగుల వరకు ఏముందో కన్పిస్తోంది.

ఇద్దరం గోరీల వైపు నడవసాగాం.

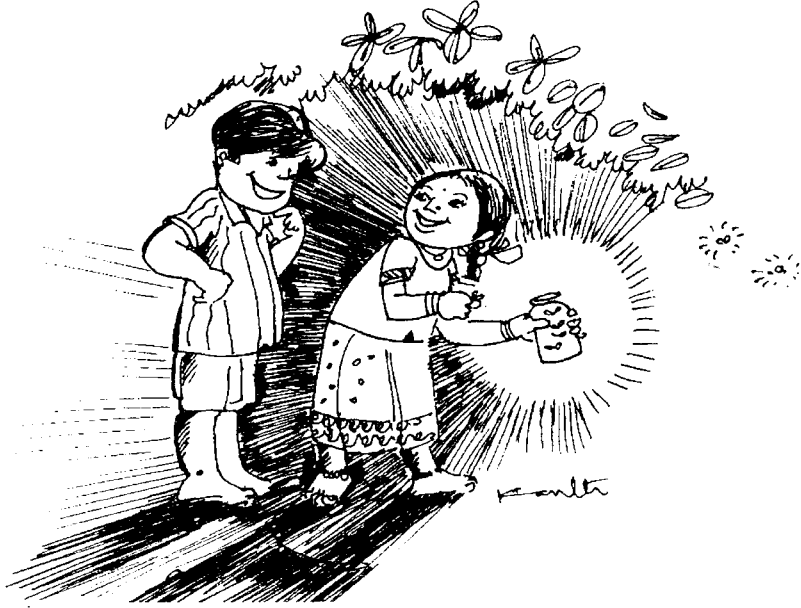
నేను అరుణ చెయ్యి పట్టుకున్నాను. అరుణ పెద్దదేమీ కాదు.

చిన్న పిల్లే. నా కన్నా చిన్నదే. అయినా తను పక్కన ఉంటే ఎంత ధైర్యంగా ఉందో. భయం గియం అన్నీ పోయాయి.

దారంతా అరుణ మాట్లాడుతూనే ఉంది. క్షణం కూడా ఆగలేదు. తన అవ్వ నుంచి విన్న కథలు నాకు చెప్పింది. అదయ్యాక ఆకాశం వంక చూపింది. “అది అశ్వినీ నక్షత్రం... అది ధ్రువ నక్షత్రం....” అంటూ ఒకో చుక్క గురించీ చెప్పింది. ఇంకా చాలా కబుర్లు చెప్పింది. తన కబుర్ల పుణ్యమా అని నేను దెయ్యాల సంగతి పూర్తిగా మర్చిపోయాను.

మాటల్లోనే సృశానం చేరుకున్నాం.

“వాళ్ళు అడ్డదారిలో నీకంటే ముందే ఇక్కడికి వస్తారు. గేటు

వెనుక దాక్కుంటారు. నువ్వు లోనికి వెళ్ళగానే నిన్ను భయపెడతారు. అందుకని మనం గేటులోంచి వెళ్ళొద్దు. అక్కడ గోడ మధ్య ఓ తొర్ర ఉంది చూడు. దాన్లోంచి లోనికి పోదాం”నా చెవిలో గుసగుసగా అంది అరుణ.

తల ఊపాను.

ఆ ప్రాంతమంతా కప్పలు, కీచురాళ్ళ చప్పుళ్ళతో నిండిపోయింది.

కప్పలు ఒకటే బెకబెకలు. కప్పలే అక్కడి రాజులేమో అనిపించింది. రెండు మూడు పాములు మా కాళ్ళ ముందు నుంచి సర్రున వెళ్ళిపోయాయి.

గోడ కన్నం లోంచి లోపలికి వెళ్ళాం. అక్కడ బోలెడన్ని గోరీలు ఉన్నాయి. మోదుగ చెట్టు కోసం ఎటువైపు వెళ్ళాలి?... రెండేళ్ళ క్రితం ఇక్కడకు ఆడుకోడానికి వచ్చేవాళ్ళం. ఒకనాడు నాకు ఓ మనిషి పుర్రె దొరికింది. దాన్ని చూసి బాగా భయపడిపోయాను. అప్పుడు బాగా జ్వరం కూడా వచ్చింది. తర్వాత మా పెద్దవాళ్ళు ఇక్కడ ఆడొద్దని గట్టిగా చెప్పారు.

అరుణ, నేను ఒక పెద్ద గోరీ ముందు నిలబడ్డాం. గోరీ మీద గడ్డి గాలికి ఊగుతోంది. ఎవరో చెయ్యి పెట్టి నా బుర్రను కెలికినట్టు అనిపించింది. మళ్ళీ భయం మొదలయింది. కథల్లోని దెయ్యాలు,

పిశాచాలు బుర్రలో గిర్రుమని తిరిగాయి. వెంట్రుకలు నిక్కబొడుచుకున్నాయి. కొయ్యలా నిలబడిపోయాను. ఎటు కదలాలన్నా భయమే.

అయితే అరుణ మాత్రం మామూలుగానే ఉంది. తన ముఖంలో ఎలాంటి భయమూ లేదు. బహుశా నేను విన్న దెయ్యాల కథలు తను విని ఉండదు. ఆ దిక్కుమాలిన దెయ్యాల కథలు ఎందుకు విన్నానో ఏమో.

“పద. అటుగా పోతే మోదుగ చెట్టు వస్తుంది” అంటూ అరుణ ముందుకు కదిలింది. నేను గబగబా అడుగులేసి అరుణ చెయ్యి పట్టుకున్నాను.

“ఏంటి సంగతి? ఎందుకట్లా తడబడుతున్నావ్? దారి సరిగ్గా కన్పించడం లేదా?” అంది. వెంటనే నా భుజం మీద చేతులు వేసింది. టార్చితో దారి చూపించింది. నాకు మళ్ళీ కొంచెం కొంచెంగా ధైర్యం వచ్చింది.

చివరకు ఎలాగైతేనేం మోదుగ చెట్టుని పట్టుకున్నాం. ఒక మోదుగ పువ్వు కోసి మళ్ళీ వెనక్కి బయలుదేరాం. గోడ కన్నంలోంచే సృశానం బయటికి వచ్చాం.

అరుణ చేతులు ఇంకా నా భుజం మీదే ఉన్నాయి. మేమిద్దరం ఇలా నడవడం వేరే పిల్లలు చూస్తే? ఏమనుకుంటారో? ఎన్నెన్ని

ఆటలు పట్టిస్తారో? అయినా అలా నడవడం ఎంతో బాగుంది. నాకు చాలా ఇష్టంగా వుంది.

అరుణ మీద నాకు చాలా అభిమానం కలిగింది. అరుణ గనుక రాకపోతే? ఈ రోజు నా గతి ఏమయ్యేది? వెనక్కి తిరిగి పారిపోయేవాణ్ణి. అందరూ ఎగతాళి చేసేవారు. చెంపదెబ్బలు తినేవాణ్ణి. రేపటి నుంచి నెమలి గుడ్లు వెతకడం కోసం తిరిగేవాడిని. ఎన్ని కష్టాలు! ఎన్ని అవమానాలు! అవన్నీ అరుణ వల్లేగా తప్పాయి.

తిరిగి వచ్చేటప్పుడు అరుణ ఇంకా సరదాగా ఉంది. నాకంటే సంతోషంగా ఉంది. టార్చిలైటు ఊపుతూ నడిచింది. కోయవాళ్ళ పాటలేవో పాడింది. టార్చిలైటులో మిణుగురులను చూసి మరిన్ని మిణుగురులు దగ్గరికొచ్చాయి. మేం వాటిని పట్టి సీసాలో నింపేసాము.

ఇప్పుడు ఊరి చివరకు వచ్చాం. నది ఒడ్డున ఒక దీపం కదులుతూ కనిపించింది.

“అదిగో రంగయ్య మామ ఎండ్రకాయలు పడుతున్నాడు” అంది అరుణ. “రంగయ్య మామా!” అని బిగ్గరగా పిలిచింది.

“ఓ” అన్నాడు రంగయ్య మామ.

“నువ్వు వెళ్ళిపో వాసూ. నేను రంగయ్యమామతో ఉంటాను. ఎండ్రకాయలు ఎలా పడతాడో చూస్తాను. మామ పడవెక్కుతాను.

పడవ నడిపేందుకు సాయపడతాను” అంది అరుణ.

“అరుణా! రేపు నీకు మూడు నెమలి గుడ్డిస్తాను” అన్నాను.

“నాకు పిట్టగుడ్లు గిట్ట గుడ్లు ఏమీ వద్దు” అంది అరుణ.
తర్వాత నా చెవుల దగ్గర నోరు పెట్టింది.

“నాకు నీతోనే స్నేహం. అర్థమయ్యిందా? నాకు వేరే
ఎవరితోనూ స్నేహం లేదు. నీ ఒక్కడితోనే ఉంది” అంది. అనేసి
నవ్వుతూ నది వైపుకి పరిగెత్తింది.

నాకు చాలా సంతోషంగా అనిపించింది. ఊరివేపు కదిలాను.
చల్లని గాలి వీస్తోంది. నా వళ్లు తేలిపోతున్నట్టుగా ఉంది. నడుస్తుంటే
ఎగురుతున్నట్టుగా ఉంది. కీచురాళ్లు ఇందాకటి లాగే అరుస్తున్నాయి.
అయితే ఇప్పుడు వాటి రొద పాటల్లా ఉంది.

గిరిబాబుని, జతగాళ్లని
కలిసాను. గోరీల నుంచి
తెంపుకొచ్చిన మోదుగ పువ్వుని
గర్వంగా చూపించాను. వాళ్లు
నమ్మలేకపోయారు. జాగ్రత్తగా
చూసారు. గుచ్చి గుచ్చి
చూసారు. చివరకు అది
స్మశానం నుంచి తెచ్చిందే అని
తేల్చుకున్నారు. అందరికీ
మాటలు పడిపోయాయి.

పక్కరోజు అందరం మళ్ళీ కలిసాం. అప్పుడు కూడా వెన్నెల
కాస్తోంది.

గిరిబాబు మాట నిలబెట్టుకున్నాడు. అన్నమాట ప్రకారం నాకు
ఐదు నెమలి గుడ్లు ఇచ్చాడు. గుడ్లు యమ తాజాగా ఉన్నాయి.
నాతో రెండు చెంపదెబ్బలు తిన్నాడు. మొదటిది మెల్లగా కొట్టాను.
రెండోది మాత్రం కొంచెం గట్టిగానే కొట్టాను.

“నేను అందరికంటే మొనగాడినని ఇప్పటికైనా
ఒప్పుకుంటున్నావా?” అన్నాను.

“ఒప్పుకోవడమా! హూ! ధైర్యం ఉంటే మళ్ళీ పందెం కావ్వి.
ఊరికే బడాయిలు పోవద్దు. నువ్వు నిజంగా మొనగాడివి కాదు.

నిన్న ఎవరో నీకు తోడు వచ్చారు” అన్నాడు గిరిబాబు.

“ఎ...ఎ... ఎవరు?” అన్నాను తడబడుతూ. నా ముఖం ఎర్రగా కందిపోయింది.

“ఇంకెవరు. కచ్చితంగా అరుణే. నువ్వు, అదీ ఎప్పుడూ కలిసే ఆడుకుంటారు” అన్నారు జతగాళ్లు.

“అబద్ధం” గట్టిగా అరిచాను.

“కాదు. నీకూ, అరుణకు ఎంతో స్నేహం. ఆ సంగతి మాకు బాగా తెలుసు. నీ కోసం అది ఎక్కడికైనా వస్తుంది” అన్నారు.

సిగ్గుతో నాకు తల తిరిగిపోయింది. ఏడుపోచ్చేలా అన్పించింది. ఆ రోజుల్లో ఆడపిల్లతో స్నేహం అంటే తలవంపులు. ఆడపిల్లలతో మాకు స్నేహం, పగ ఏమీ ఉండకూడదు. అలా ఉంటే అందరూ ఎగతాళి చేస్తారు.

“నేను అరుణతో ఎప్పుడూ స్నేహం చెయ్యలేదు. నా దారి నాదే. తన దారి తనదే” అన్నాను.

“నువ్వెన్ని చెప్పినా మేం నమ్మం” అన్నారు అంతా.

“నమ్మకం కలగాలంటే నేనేం చేయాలి?” ఏడుపు గొంతుతో అడిగాను.

“నువ్వు అరుణను కొట్టాలి. చిన్న దెబ్బ కొట్టినా చాలు. అప్పుడు

మాత్రమే మేం నమ్ముతాం” అన్నారు అంతా. గిరి కూడా అదే మాట అన్నాడు.

నేను బిత్తరపోయాను. నోట్లోంచి మాట రాలేదు.

అరుణని కొట్టాలా? ఏం పాపం చేసిందని? అరుణ నాకు ఎంతో మంచి నేస్తం. ఎవ్వరూ చేయనంత సాయం చేసింది. అలాంటి దాన్ని ఉత్తపుణ్యానికి కొట్టాలా?...

మనసు ఒప్పుకోవడం లేదు.

వాళ్లు నవ్వుతున్నారు.

నన్ను అదే పనిగా ఎగతాళి చేస్తున్నారు.

“నిన్న నీకు అరుణే తోడుగా వచ్చింది. అందులో అనుమానమే లేదు” అంటున్నారు. భరించలేక పోయాను.

“సరే. కొడతాను” అన్నాను చివరికి. ఈ మాటలన్నందుకు నా మీద నాకే అసహ్యంగా వుంది. సిగ్గుతో చచ్చిపోతున్నాను.

“నువ్వు అరుణను కొట్టలేవు. కావాలంటే మరోసారి పందెం కడతాను” అన్నాడు గిరిబాబు.

నాకు పౌరుషం పొదుచుకొచ్చింది. “కొడతానో లేదో చూడండి” అన్నాను. పెద్ద పెద్ద అడుగులేస్తూ నడిచాను.

ఆడపిల్లలు ఆడుకొనే చోటికి వెళ్ళాను. కొందరు చెమ్మచెక్క

ఆడుతున్నారు. ఇంకొందరు పిచ్చుకగూళ్లు కట్టుకుంటున్నారు. కొందరు మిణుగురు పురుగుల వేటలో పడ్డారు. కొందరు కుంకుమ పురుగులు ఏరుతున్నారు.

అరుణ తొక్కుడు బిళ్ల ఆడుతోంది. తన నుదుటి నుంచి చెమట బొట్లు బొట్లుగా జారుతోంది.

అరుణను చూడగానే నా కాళ్లు ఆగిపోయాయి. కొట్టాలా వద్దా? ఆలోచిస్తూ ఉండిపోయాను.

నా వెనుకనే వచ్చిన జతగాళ్లు కిసుక్కున నవ్వారు.

అంతే. గబగబా అరుణ దగ్గరకు వెళ్ళాను. చేత్తో తన వీపు

మీద ఒక్కటి చరిచాను. మెల్లగానే కొట్టాను. అయినా ఆ దెబ్బకే అరుణ పడిపోయింది. తన ముఖంలోకి చూసే ధైర్యం లేదు. అందుకే గబగబా వెనక్కి వచ్చేసాను.

జతగాళ్లు పకపకా నవ్వారు. అయోమయంగా చూసాను.

“నువ్వు ఆడపిల్లల మీద కూడా నీ ప్రతాపం చూపుతావన్న మాట. భలే మొనగాడివి” అన్నారు.

నేను చేసిన తప్పేమిటో అప్పుడు అర్థమయింది. ఆడపిల్ల మీద చేయి చేసుకోవడం చాతకాని వాళ్ళు చేసే పని. నన్ను చాతకాని వాణ్ణి చెయ్యాలని వాళ్ళ పంతం. అందుకే నన్ను రెచ్చగొట్టారు. ఆడపిల్లని కొట్టేలా చేసారు. తెలివి తక్కువ దద్దమ్మలా నేను వాళ్ళ బుట్టలో పడిపోయాను.

“భలే భలే మొనగాడు. మా ఊరి మొనగాడు” అంతా ఎగతాళిగా పాడారు.

సిగ్గుతో చితికిపోయాను. వెంటనే అక్కడి నుంచి చెట్లలోకి వెళ్ళిపోయాను.

ఒక చెట్టు చాటున నిలబడి అరుణ వంక చూసాను. అరుణ ఏడుస్తోంది. ఇంకా నేల మీదే పడి ఉంది. ఆడపిల్లలంతా గుమిగూడారు.

అరుణ లేచి నిలబడింది. కన్నీళ్లు తుడుచుకుంది. ఎవరితోనూ

మాట్లాడకుండా తన ఇంటి వేపు పరుగుతీసింది.

చాలాసేపు అక్కడే నిలబడిపోయాను. ఆడుకోవాలంటే కాళ్ళు చేతులూ కదలడం లేదు. మాట్లాడాలంటే నోరు పెగలడం లేదు.

ఒంటరిగా ఉండిపోయాను.

అందరూ తమ తమ ఇళ్ళకు వెళ్ళిపోయారు. ఎంతో చీకటి పడ్డాక నేను ఇంటికి పోయాను.

ఆ రాత్రి నిద్ర పట్టలేదు. అరుణ నా ముందు నిలబడి

ఏడుస్తున్నట్టుగా అన్పించింది. చేసిన వెధవ పనికి బాగా ఏడ్చాను.

పక్కరోజు అరుణ ఎదురయ్యింది. అయితే నా వంక అసహ్యంగా చూసింది. నేనెవరో తెలీనట్టు వెళ్ళిపోయింది. తర్వాత ఎప్పుడు ఎదురైనా అంతే. కోపంగా చూసేది. మొహం తిప్పుకొని వెళ్ళిపోయేది.

అరుణకు అంతా చెప్పాలి. నన్ను మన్నించమని అడగాలి... అని చాలా సార్లు అనుకున్నాను.

అయితే అరుణ కన్నించగానే కాళ్ళు వణికేవి. కోపంగా చూడగానే మాటలు పడిపోయేవి. బాధతో కుమిలిపోయేవాడిని. నా మనసులో మాట మనసులోనే ఉండి పోయేది.

అప్పటి నుంచి ఇప్పటి వరకు అరుణ నాతో మాట్లాడలేదు. నన్ను అసలు పట్టించు కోనేలేదు.

ఇప్పుడు అరుణ పెద్దదయింది. పద్దె నిమిదేళ్ళు నిండా. పెళ్ళి చేసుకొని అత్తవారింటికి పోయింది.

అప్పుడప్పుడు ఇక్కడకు వస్తుంది. వచ్చినప్పుడు అందరితో మాట్లాడుతుంది. నన్ను చూస్తే

మాత్రం మొహం తిప్పేసుకుంటుంది.

‘నేను ఎంత మంచివాడినైనా కావచ్చు. కాని నాకు మంచి చేసిన మనిషికి అపకారం చేసాను. అనవసరంగా అవమాన పరిచాను. నేను చేసిన ఈ పనికి ఎంత పెద్ద శిక్ష పడిందో’ అనుకుంటాను.

మా మాట

ఒకప్పుడు అమ్మానాన్నలు మనకు ఎన్నో కథలు చెప్పేవారు, తాతయ్యలు, నాయనమ్మలు, ఇంట్లోని ఇతర పెద్దలు చెప్పే కథలకైతే లెక్క ఉండేది కాదు. అవి మనకు తెలికుండానే మనలో ఎంతో మార్పు తెచ్చేవి. చెడుని తగ్గించేవి. మంచిని పెంచేవి. ఇంటా బయటా పనికొచ్చేలా మనల్ని తీర్చిదిద్దేవి. మంచి కథలకు, సాహిత్యానికి ఉండే శక్తి అలాంటిది.

నేడు గ్రామాల్లో డజన్ల కొద్దీ టీవీ ఛానెల్స్ వస్తున్నాయి. రకరకాల సిగరెట్లు, కూల్‌డ్రింకులు దొరుకుతున్నాయి. మారుమూల గ్రామాల్లో కూడా అద్దమైన చెత్తా దొరుకుతోంది. కాని.... చదువుకుందామంటే ఒక మంచి పుస్తకం మాత్రం దొరకడం లేదు. చిత్రమైన దుస్థితి ఇది!

బడిపిల్లలకు, కొత్తగా చదువు నేర్చుకొనే వారికి కొన్ని ప్రత్యేక అవసరాలున్నాయి. అన్నిటి కన్నా ముందుగా వారికి చదువంటే ఇష్టం కలగాలి. పుస్తకాలు చదివే అలవాటుని బాగా పెంచుకోవాలి. కొత్త కొత్త పుస్తకాలను చదవాలి. నేర్చుకున్న చదువుని మరింత సార్థకం చేసుకోవాలి. అలా చేస్తేగాని వారికి నిజంగా ‘చదువు’ వచ్చినట్లు కాదు.

ఈ అవసరాన్ని దృష్టిలో పెట్టుకొని ‘జనవిజ్ఞాన వేదిక’ గతంలో అనేక పుస్తకాలను ప్రచురించింది. వీటిలో సుమారు ఒక 30 కథల పుస్తకాలూ ఉన్నాయి. వీటిని అందరూ ఆదరించారు. ముఖ్యంగా గ్రామాల్లోని పిల్లలు, పెద్దలు ఎంతో ఇష్టంగా చదివారు. ఈ ప్రోత్సాహంతో తాజాగా మరికొన్ని కథల పుస్తకాలు ప్రచురిస్తున్నాం. ‘చక్కని కథలు’ శీర్షికతో ఏడాదిలోగా ఇలాంటి ఒక 40 పుస్తకాలైనా ప్రచురించాలన్నది మా ఆశయం.

ఇలాంటి పుస్తకాలు చదువంటే ఇష్టాన్ని, చదివే అలవాటుని బాగా పెంచుతాయి. మన చుట్టూ ఉన్న మనుషులను, లోకాన్ని మరింత చక్కగా అర్థం చేసుకొనేందుకు వీలు కల్పిస్తాయి. మనం మరింత అందంగాను, ఆరోగ్యంగాను ఆలోచించేందుకు తోడ్పడతాయి. అక్షరాలు నేర్చిన ప్రతి ఒక్కరూ చదివి ఆనందించగలిగేలా వీటిని రూపొందించాం.

ఈ పుస్తకాల గురించి ఏమనుకుంటున్నారో మాకు తప్పక తెలియజేయండి. మీ సూచనలు, సలహాలు మరిన్ని మరింత మంచి పుస్తకాలు అందించేందుకు తోడ్పడతాయని మరువకండి.

జి. మాల్యాద్రి

కన్వీనర్, ప్రచురణ విభాగం